

802

פ ר ו ש ו ק ו ל מ ס א/46

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ב' כ"ג בתמוז תשס"ז - 2.7.56 בשעה 10.30 .

השתתפו: נ. ניר - היו"ר

ב. אזניה
ס. בגין
י. הררי
ש. הלל
ז. ורהפטיג
ס. כמיס
ב. לוקר
ח. רובין
י.ש. רוזנברג
י. שופמן

סוזמנים: פ. רוזן - שר המשפטים

א. ידן - המשנה ליועץ המשפטי
ס. אלון - סגן היועץ המשפטי
ה' רוזנטאל - משרד המשפטים

סדר-היום: 1. חוק העזרה המשפטית למדינות זרות.
2. חוק לתיקון פקודת הבזיקים האזרחיים.

אני פותח את הישיבה.

היו"ר נ. ניר:

1. חוק העזרה המשפטית למדינות זרות.

החוק מוחזר אלינו מועדת המשנה

היו"ר נ. ניר:

ועדת המשנה קיימה שתי ישיבות.

י. שופמן:

נתקלנו בחוק זה בסוכן "רשאי" בשני
סובבים: בסוכן של סמכות, ובסוכן של : רוצה - עושה, אינו חצה - אינו
עושה. לשם בהירות חשבנו שאין זה רצוי להשתמש באותה מלה בשני הסובבים,
וקבענו לגבי הסוכן של סמכות, במקום "רשאי" - "מוטמן". למשל, אם
אומרים ששר המשפטים רשאי להתקין תקנות, פירוש הדבר שיש לו סמכות
לכך, אבל הוא חייב לעשות זאת, ואינו יכול להחליט אם לעשות זאת או
שלא לעשות זאת.

סעיף 1.

ועדת המשנה החליטה להוסיף בסעיף זה הגדרה של המלה "המצאה" - מטירה משפטית

י. שופמן:

של מיסמך.

הוחלט: לקבל את הסעיף כהצעת וועדת המשנה.

סעיף 2.

בסעיף זה החלטנו להעביר את סעיף-קטן (ב) לסעיף 12. אשר לסעיף-קטן (א), ניסחנו אותו כך: "בית הסך מוסמך להמציא מסמכים הבאים מרשות שיפוטית ומסמכים משפטיים חיצוניים".

י. שופמן:

ה' רוזנבאג: בכל זאת היה רצוי להשאיר את המלה "רשאי", כדי למנוע פירושים אפשריים של השינוי הזה. בכל המקומות אנחנו משתמשים במלה "רשאי" ולא במלה "מוסמך".

גם בסעיף 7 מופיעה המלה "רשאי", וכאן בסובן של דיסקרציה. לא יתכן שבתוך אותו חוק מופיע אותה מלה בשני מובנים.

י.ש. רוזנברג:

אם אומרים כי בית המשפט מוסמך, פירוש הדבר שהענין נמצא בטמכותו, ולא רק שהוא רשאי לעשות זאת.

היו"ר נ. ניר:

א. ירין: יש להבחין בין השאלה האם מישהו רשאי או חייב לעשות, ובין השאלה האם המלה "רשאי" סמוכות לענין של סמכות או לענין של דיסקרציה. כאן מתעוררת רק השאלה השניה, מפני שאין אנחנו נוהגים לחייב בתי-משפט, אם כי הם חייבים לפעול.

אינני רואה את ההבדל הגדול בין סעיפים 2 ו-7 בענין זה. גם בסעיף 7 יש הסמכה; מרשים לאדם להופיע בפני בית-משפט, בעוד אשר לפי חוקים אחרים אינו רשאי לעשות זאת. אפשר לתת גם לזה את השם "סמכות". יחד עם זאת אני מסכים שיש כאן הבדל בדרגה אם לא בסוג, ולא הייתי מתנגד להשתמש בסעיף 2 במלה "מוסמך". אינני חושב שתצא מזה תקלה.

ס. אלון: הנוסח המקובל גם לגבי הסמכה הוא "רשאי".

הוחלט: לקבל את הסעיף כהצעת וועדת המשנה.

סעיף 3.

י. שופמן: כאן יש הסתייגות לחבר הכנסת רוזנברג, המציא לסחוק את המלים "בצורה ובדרך" שייקבעו בתקנות. רוב הוועדה התנגד לכך.

י. שופמן:

ד.מ.

י. ש. רוזנברג:

יש לי שני נימוקים: נימוק פורמלי ונימוק לעצם העניין. הנימוק הפורמלי הוא שכית-המשפט צריך לפעול לפי התקנות, וזאת לא רק לגבי סעיף 3. הנימוק העקרוני הוא שאם בא מישהו מחו"ל ומבקש מעד משפטי, והוא עשה איזו שהיא סעות בכתיבת הבקשה, מדוע לא ניתן לשופט את האפשרות לאמר שבמקרה יוצא מן הכלל זה הוא בכל זאת מקבל זאת.

ה' רוזנטאל:

הדרך אינה עניין כל כך פרוצדוריאלי. יש, למשל, דרך ריפלוטטית ודרך קונסולארית. אם אנחנו מותרים למישהו באטמה, אנחנו מאפשרים לו ללכת בדרך קונסולארית בלבד. ואם אין אנחנו מותרים לו, אנחנו אוטריים: עליך ללכת בדרך הריפלוטטית. הוא הדין לגבי הצורה, ואין זה עניין של דברים קטנים. אלה דברים חשובים מאוד.

הנחלט: 1. לרחות את הצעת י. ש. רוזנברג.

הסתייגות לי. ש. רוזנברג.

2. לקבל את הסעיף כהצעת ועדת המשנה.

ז. ורהפטיג:

אני מציע שרשות כזאת תינתן גם לבית-דין. ישנן ארצות בהן עניני אישות שייכים לבית-דין דתי. לכן צריך להוסיף בהגדרות "בית משפט - לרבות בית-דין מוסלמי".

ה' רוזנטאל:

זה מכאן, מאחר שבפקודת הפירושים נאמר כי בית-משפט כולל כל בית-דין שיש לו סמכות.

ס. אלון:

זה נכון. אבל אין אחריות בעניין זה. לפעמים אנחנו בכל זאת כותבים גם בית-דין, ולפעמים אנחנו מותרים על כך.

י. שופמן:

אין זה עניין של סמכות של בית-משפט זה או אחר. בית-משפט זה אינו מוציא פסק-דין. הוא רק נותן עזרה משפטית למדינה זרה. לפי התקנות יכול שר המשפטים לקבוע כי בכל המדינה יוכל רק בית-משפט מחוזי אחד לספל בזה. ואין זה משנה איזה בית-משפט מספל בעניין במדינה הזרה. לכן אינני רואה צורך להרחיב זאת גם על בתי-הדין הרבניים.

ז. ורהפטיג:

בענינים הנוגעים לבית-דין דתי, בבית העדות צריכה להיעשות בבית-דין דתי, אחרת, לפי דיני ישראל, אין זו עדות.

שר המשפטים פ. רוזן:

כיום בתי-הדין הדתיים נותנים עזרה כזאת. האם חבר הכנסת ורהפטיג מעוניין שדבר זה יעבור על-ידי שר המשפטים? הדברים האלה מסתדרים כיום בבתי-הדין הדתיים בלי כל חוק.

ז. ורהפטיג:

אני מוכן להוסיף כי ביחס לבתי-הדין הדתיים התקנות יותקנו על-ידי שר הדתות.

ש. הלל:

לא כל דיני האישות נמצאים בנתי-הדין הדתיים. עניני ירושות, למשל, אינם נמצאים בטכנות הבלעדית של בתי-דין אלה. הצעת חבר הכנסת ורהפטיג מונעת ממי שמעוניין בכך, לפנות בענינים כאלה לבתי-המשפט הרגילים.

ח. רובין:

הצעת חבר הכנסת ורהפטיג פוגעת בטטוס-קור. לגור של ענין, היא תביא לעירובייה שלמה. גם לא הבנתי מחבר הכנסת ורהפטיג האם הוא מציע זאת רק לגבי הענינים הנתונים לסטכות אקסקלוסיבית של בתי-דין אלה, או גם לגבי הענינים האחרים.

י.ש. רוזנברג:

שר המשפטים יקבא בתקנות לאיזה פית-משפט יפנו בכל ענין. לכן אין כאן כל שינוי בטטוס קור. לכן אני מציע לכתוב: בית-משפט - לרבות בית-דין מוסמך. האם יכולים או אין יכולים לפנות לבית-דין זה, זאת יקבע שר המשפטים בתקנות.

ה' רוזנטאל:

לדעתי, חבר הכנסת ורהפטיג בהצעתו יכביד על בתי-הדין הרבניים. כאשר המדובר בבית-דין מוסמך, זה בסדר. אבל מה יהיה אם בית-הדין הרבני בפריז אינו מוסמך לפי החוק הצרפתי? במקרה זה אי-אפשר יהיה לתת לו שום עזרה כזאת.

י. שופמן:

אינני מסכים עם הניסוחים של חבר הכנסת הלל, ואף לא עם אלה של חבר הכנסת רובין, אבל אני מציע שנשאיר את הנוסח כפי שהוצע על-ידי ועדת המשנה.

ש. הלל:

לפי הצעת חבר הכנסת ורהפטיג, בפני איזה בית-דין תישמע עדות בעניני נישואין כאשר המדובר בנישואין שבין יהודי ונוצריה, שנערבן בפריז?

א. ירין:

בית-המשפט הישראלי אינו פועל על-פי סטכות פנימית. שר המשפטים רשאי לקבוע איזה בית-משפט יעשה זאת. יכולה לבוא דרישה טבית-המשפט העליון בארה"ב, ובכל זאת יטפל בה כאן בית-משפט השלום. אם הענין יועבר לבתי-הדין הדתיים, יצטרך שר המשפטים להתקין תקנות איך לגבות עות בתי-דין אלה. מלבד זאת, אם נכניס פה בתי-דין, זה יחול גם על בתי-הדין לשכירות ובתי-הדין הצבאיים.

אני מבין שחבר הכנסת ורהפטיג מעוניין במקרה זה רק בבתי-הדין הרבניים, ולכן יש חוק מיוחד: חוק בתי-דין דתיים (הזמנה לבית-הדין). במידה שיש לתת את הסטכות הזאת, הרי יש לעשות זאת במסגרת תיקון לחוק ההוא.

הנחלט: לדחות את הצעת ז. ורהפטיג להוסיף: "בית-משפט - לרבות בתי-דין מוסמך".

המתייגות לז. ורהפטיג, י.ש. רוזנברג.

י. שופמן:

לא שמנו לב לכך שגם בסעיף זה טופיעה הסלה "רשאי" במהבן של סטכות.

שר המשפטים פ. רוזן: אני מבקש לחזור ולעורר את השאלה הזאת. יש לנו טרמינו לוגיה טקובלת. עברתי על

שר המשפטים פ. רוזן:

סלושים סעיפים בתקנות הפרוצדורה האזרחית. כל הזמן סתמסטים במלה "רסאי". אני חושש מיצירת טרמינולוגיה חדשה ללא טעם. חזקה על בתי-המשפט שאם הם צריכים לעשות טעה, יעשו זאת.

הוחלט: 1. לקבל את הצעת שר המשפטים לעשות רוויזיה של ההחלטה בענין החלפת הטלה "רסאי" במלה "מוסר".

2. לקבל את הצעת שר המשפטים להשאיר את הטלה "רסאי" בשני המקומות.

סעיפים 4 - 8.

בסעיפים אלה הוכנסו רק תיקונים טכניים.

י. שופמן:

הוחלט: לקבל את הסעיפים כהצעת ועדת המשנה.

סעיף 9.

כאן יש הסתייגות לחבר הכנסת רוזנברג, המציע למחוק את כל הסעיף. הוועדה לא

י. שופמן:

הסכימה לכך.

אני יוצא מהנחה שחוקים צריכים להיעשות על-ידי המחוקק ולא על-ידי המשלה.

י. ש. רוזנברג:

לפי סעיף זה המשלה בכנסת להסכים עם מדינה זרה, ובאופן אוטומטי זה הופך לחוק במדינת ישראל, מבלי שהכנסת תוכל לחוות דעה על כך או לשנות זאת. אינני מסכים לכך. במדינות בהן יש רשות אבסולוטיבית לממשלה להיכנס להסכמים זה היא זקוקה לאישור רק לאחר מעשה, יש תסיסה גדולה בענין זה, כמו למשל, בארה"ב. ואין אנחנו יכולים להסכים להכניס אצלנו תקדים כזה אגב חוק זה.

השאלה האם בכלל צריכה הכנסת לאשר אמנות בינלאומיות היא שאלה נפרדת. יש מדינות

שר המשפטים פ. רוזן:

הגוררות שהסכמים בינלאומיים טעונים בכל מקרה אישור הפרלמנט. וישנן אמנות אשר בהן נאמר במפורש שהן טעונות אישור הפרלמנט. אנחנו גרסנו בדרך כלל - ובענין זה עמדנו על עקרונות החוק האנגלי המקובל - שאמנות אינן טעונות אישור הכנסת. אבל לפעמים מחייבות אמנות אלה מעשי חקיקה על-ידי הפרלמנט. מכיון שאין אנחנו גורסים שאמנות אלה הופכות לחוק מוניציפאלי, כפי שזה נקרא בשפת החוק הבינלאומי, כלומר, לחוק פנימי של המדינה, צריכים אנחנו להגיש לכנסת הצעות חוק בקשר להן. ארה"ב היא דוקא אחת המדינות הדורשות שכל הסכם בינלאומי יפוזר מיד לחוק פנימי של המדינה. אין אנחנו מציעים כאן לבטל את הכלל שקיבלנו אותו בדרך כלל, שאמנה בינלאומית אינה הופכת לחוק פנימי. אבל כאן הדובר בענינים טכניים, מאוד בלתי חשובים.

הדברים האלה כלולים בטכנות לתקנת תקנות של שר המשפטים.

י. שופמן:

שר המשפטים פ. רוזן:
אינני חושב שכדאי להסריח את הכנסת בעניין זה. המדובר הוא על עניינים טכניים לגמרי.

י. שופמן:
ועדת המסנה התנגדה להצעתו של חבר הכנסת רוזנברג. עיקרי העניינים נקבעים על-ידי החוק שלנו: שניתנת עזרה משפטית למדינות זרות. את זאת אין הממשלה עושה על סמך אמנות אלא על סמך חוק של הכנסת. לעומת זאת, סעיפי המסנה בסעיף 9 נכנסים לגבול של ביצוע החוק, ביצוע העיסוקן אשר נתקבל על-ידי הכנסת.

הוחלט: לדחות את הצעת י.ש. רוזנברג למחוק את הסעיף.

הסתייגות לי.ש. רוזנברג.

י.ש. רוזנברג:
יש לי הצעה אלטרנטיבית: "שר המשפטים רשאי להתקין תקנות בעניינים המפורטים להלן כלפי מדינות זרות או אזרח זר שבמדינתו או במדינתו כלפי הדברים האלה".

הוחלט: לדחות את הצעתו האלטרנטיבית של י.ש. רוזנברג לבטח את הסעיף כך: "שר המשפטים רשאי להתקין תקנות בעניינים המפורטים להלן כלפי מדינות זרות או אזרח זר שבמדינתו או במדינתו יש הדדית כלפי הדברים האלה".

הסתייגות לי.ש. רוזנברג, אלטרנטיבית, אם לא תתקבל הסתייגותו הקודמת.

א. ידין:
במקום שכתוב "יהיה להם תוקף של דין" אני מציע להוסיף "על אף האסור בחוק זה או בחוק אחר", כדי למנוע ספיקות.

הוחלט: לקבל את הצעת א. ידין האומרת להוסיף את המלים "על אף האסור בחוק זה או בחוק אחר".

א. ידין:
יש פה הצעה של ה' רוזנטאל שאני תומך בה: במקום המלים "הוראות בעניינים המפורטים להלן שנקבעו בהסכם בין ישראל ובין מדינה זרה ובתקנות שהותקנו לביצועו" - לכתוב: "שנקבעו בהסכם בין ישראל לבין מדינה זרה, ושהותקנו תקנות לביצועו". לפי ניסוח זה מה שמחייב הן תקנות הביצוע, כלומר, החקיקה הפוזיטית, אם כי זוהי חקיקת טיבה.

י.ש. רוזנברג:
אני מוכן לקבל זאת ולוותר על הסתייגויות.

הוחלט: לקבל את ההצעה האומרת לכתוב במקום "הוראות בעניינים המפורטים להלן שנקבעו בהסכם בין ישראל ובין מדינה זרה ובתקנות שהותקנו לביצועו" - - - - - "שנקבעו בהסכם בין ישראל לבין מדינה זרה, ושהותקנו תקנות לביצועו".

סעיף 10.

הייתי מציע לנסח זאת בצורה חיונית ולא שלילית.

י.ש. רוזנברג:

זה מטנה את התוכן.

י. שופמן:

הניסוח הזה מאפשר לשר המשפטים להטיל סנקציות כאלה גם ביחס למדינות שחתמו על האמנה, אבל אינן ממלאות אתר הוראותיה.

ה' רוזנטאל:

הוחלט: לקבל את הסעיף כהצעת ועדת המטנה.

סעיף 11.

הוחלט: לקבל את הסעיף כהצעת ועדת המטנה.

סעיף 12.

י. שופמן: שנינו את נוסח הסעיף, ונוסחו עכשיו כך: "שר המשפטים מטונה על ביצוע חוק זה והוא רטאי להתקין תקנות בכל הצוגע לביצועו, לרבות קביעת בתי-המשפט הסוסטמים, צורת הבקשה להגשת המיסטמים ודרכי הגשתם והמצאתם".

אני מבקש להוסיף דבר שסכחנו עליו: לרבות קביעת אגרות ופטור.

ה' רוזנטאל:

לדעתי, התוספת של קביעת בתי-המשפט הסוסטמים

אינה דרושה.

הכנסנו זאת משום שעל-ידי כך אפחנו מאפשרים לשר המשפטים להגביל זאת לבתי-משפט מסויימים.

י. שופמן:

אני מציע להוסיף אחרי "בית-משפט" - כולל בית-דין.

י.ש. רוזנברג:

1. הוחלט: לקבל את ההצעה להוסיף את המלים "לרבות האגרות והפטור".

2. לדחות את הצעת י.ש. רוזנברג להוסיף אחרי המלה "בית-משפט" את המלים "כולל בית-דין".

הסתייגות לי.ש. רוזנברג.

2. חוק לתיקון פקודת הנזיקים האזרחיים;

סעיף 6, (הסדר)

ש. הלל:
אני מציע למחוק את סעיף קטן (א) ולהסתפק במה שנאמר בענין זה בסעיף-קטן (ג).

ז. ורהפטיג:
אני מציע לכתוב במקום כל סעיף 6: "גולדה עילת תביעה לפני יום תחילת תקפו של חוק זה והתקופה להגשת התביעה טרם חלפה לו היה חוק זה בתקפו ביום שנולדה עילת התביעה, תחול תקופת ההתישנות לפי חוק זה".

י. שופמן:
אני מציע במקום סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג):

"(א) ענין שביום תחילתו של חוק זה היה תלוי ועומד בפניו בית-משפט, ינהגו בו כאילו חוק זה היה בתקפו ביום שנולדה עילת התביעה".

"(ב) גולדה עילת תביעה לפני יום תחילתו של חוק זה, והתקופה להגשת התביעה עדין לא חלפה לפי חוק זה, לא יזקק בית-המשפט לסענה שהתביעה התישנה".

י. הררי:
אני מציע למחוק את סעיף 6.

ב. אזגיה:
אני בעד מחיקת סעיף-קטן (ג).

הוחלט: 1. לדחות את הצעת י. הררי למחוק את הסעיף.

הסתייגות לי. הררי.

2. לדחות את הצעת ז. ורהפטיג האומרת שלגבי כל המקרים תחול תקופת ההתישנות החדשה.

הסתייגות לז. ורהפטיג.

3. לקבל את ההצעה לקבל את החוכן של סעיף-קטן (א).

הסתייגות לי. הררי, ש. הלל.

ד. אלון:
הצעת חבר הכנסת שופמן פירושה שגם אם חלפה התקופה להתישנות, אם אילו היה החוק הזה קיים היא לא חלפה סן הרגע שנולדה עילת התביעה, אפשר יהיה להגיש תביעה. ואז אין צורך במה שנאמר בסעיף-קטן (א) שבהצעתו של חבר הכנסת שופמן.

ב. אזגיה:
אני מציע בסעיף-קטן (א) לתת לבית-המשפט שיקול דעת. במקרה שנוסף לזריונותו של עורך הדין יקבע שיקול הדעת של בית-המשפט שייגרם עוול אם לא יינתן להגיש את התביעה, צריך לאפשר זאת.

הנחלט: 1. לקבל את הצעת ב. אוזניה להוסיף לגבי סעיף-קטן (א) שיקול דעת של בית-המשפט.

הסתייגות לי. שופמן וי.ש. רוזנברג.

2. לדחות את הצעת י. שופמן לניסוח סעיף-קטן (א).

הסתייגות לי. שופמן.

3. לקבל בתוכן את מה שנאטר בסעיף-קטן (ב).

4. לגבי סעיף-קטן (ג) שתי גירסות: האחת - נבר העיקרון הפלול בו; השניה - בעדו, אם תקבל הגירסה השניה, האוסרת לקבל את תוכנו של הסעיף, יהיו שתי גירסות: האחת - להשתמש בטלים "רשמי בית-המשפט"; השניה - להשתמש בכלים "לא יזקק בית-המשפט".

ס. אלון: הואיל וקיבלנו את סעיף-קטן (ב), הכרחי להשאיר את סעיף-קטן (ד). בחוק זה ישנו

הוראות לקולא, אבל גם לחוסרא, למשל, הסעיף האמר כי במקרה שלקטין יש נזקי גוף ויש לו אפוטרופוס, תהיה תקופת התישנות של ארבע שנים. אם תקופת התישנות עוד לא חלפה, הרי לפי סעיף-קטן (ב) תהיה לו תקופת התישנות של ארבע שנים. וכאן יש החטאה. סעיף-קטן (ד) בא לאמר כי הוראות אלו יחולו רק במקרים שיש בהם כדי להקל, אבל לא להחמיר.

ס. בנין: אני מציע לנסח זאת אחרת: "הוראות סעיף זה לא יחולו ביחס לתובע לחוטרה", או ניסוח אחר. ככל אופן, אי-אפשר להביד "להחמיר עליו".

י. הרדי: אם מכניסים סעיף כזה, הייתי מציע לנסח זאת כך: "תקופת התישנות שלא נגמרה לפי החוק הקודם בטרם התיקון הזה, אינה מתבטלת על-ידי התיקון הזה". אין זה יסב להדגיש כי זה בא להקל על התובע ולא להחמיר כלפיו.

הנחלט: 1. לקבל את הצעת י. הרדי לניסוח הסעיף

כך: "תקופת התישנות שלא נגמרה לפי החוק הקודם, בטרם התיקון, אינה מתבטלת על-ידי התיקון הזה".

2. לדחות את הצעת ז. ורהפטיג להשאיר את הסעיף בנוסח המוצע.

היו"ר נ. ניר: לחבר הכנסת ורהפטיג יש הצעה לגבי סעיף 68: "בית-משפט יזקק לטענת התישנות בתביעה על נזיקים אזרחיים כעבור ארבע שנים מיום שנולדה עילת התביעה".

ס. אלון: הנוסח שהצענו בענין זה, "לא תוגש תביעה", הוא בעקבות החוק הקיים ובעקבות הנוסח של החוק האנגלי. ולמרות התוקף שבניסוח זה, בתי-המשפט בארץ וגם באנגליה ראו בזה הוראה פרוצדוראלית גדירא, כלומר, מה שחבר הכנסת ורהפטיג רוצה להשיג על-ידי הצעתו, קיים למעשה ביודיקטורה. אם הגמבע ביזמתו אינו מעורר את הטענה הזאת, בית-המשפט אינו בזקק לה.

2.7.56

חוק לתיקון פקודת הנזיקים האזרחיים

ס. אלון:

בהצעה שהגשנו לוועדה היום הרחקנו לכת והסתמסנו בנוסח סתמי: תקופת ההתישנות בתביעה על נזקים אזרחיים היא ארבע שנים מיום שנולדה עילת התביעה. אם נשנה את הנוסח עוד יותר, איננו יודעים אילו כוונות יסמא בכך בית-המשפט.

א. יריג:

אינני חושב שאפשר לקבל את הצעת חבר הכנסת ורהפטיג. יש כללים מסויימים שתביעה אינה סתישבת, למשל, אם הנתבע הכיר בה בינתיים, הנוסח שמציע חבר הכנסת ורתטיג יכניס אותנו למיטת-סדום בענין זה.

הוחלט: 1. לדחות את הצעת ז. ורהפטיג לנסח את

סעיף 68 כך: "בית-משפט יזקק לטענת התישנות בתביעה על נזיקים אזרחיים כעבור ארבע שנים מיום שנולדה עילת התביעה.

הסתייגות לז. ורהפטיג.

2. לקבל את הצעת ס. אלון להשתמש בנוסח זה: "תקופת ההתישנות בתביעה על נזיקים אזרחיים היא ארבע שנים מיום שנולדה עילת התביעה."

אנו"ר נ. נייר:

לחבר הכנסת ורהפטיג הצעה נוספת: להוסיף סעיף לחוק, האוסר: "בית-משפט לא יזקק לטענת התישנות אם סבור הוא כי טענה זו אינה מן הצדק והיטטר."

הוחלט:

לדחות את הצעת ז. ורתטיג להוסיף סעיף האוסר "בית משפט לא יזקק לטענת התישנות אם סבור הוא כי טענה זו אינה מן הצדק והיטטר."

שר המשפטים פ. רוזן:

סעיף 68א. (ב) גותן מקום לאי-הבנה. אפשר לפרש שהמלה "בלבד" חלה על שני המקרים. אולי מוטב לכתוב אחרי המלה "בלבד" - "שבמקרה זה", ואז זה יהיה יותר ברור.

היו"ר נ. נייר:

אולי מוטב להפוך את הסיפא של סעיף-קטן (ב) לסעיף-קטן (ג), ואז זה יהיה ברור לגמרי.

הוחלט: לקבל את הצעת נ. נייר להפוך את החלק

השני של סעיף-קטן 68א. (ב) לסעיף-קטן נפרד, שיהיה (ג).

היו"ר נ. נייר:

בהסכמת הוועדה אזמין לישיבת הוועדה ביום ד' הבא, בקשר עם הדיון בחוק הגנת הדייר, את נציגי מרכז התאחדויות בעלי הבתים בישראל וכן את נציגי התאחדות בעלי בתי-הקולצו, אשר ביקשו להוסיף בפני הוועדה בקשר עם חוק זה. בישיבה ביום ב' נעטוק בהצעות לסדר-היום שהועברו אלינו על-ידי הכנסת.

הישיבה נבעלה בשעה 11.00.